

Úterní večer byl v naší zemi ve znamení ohňů. Běžný lid upaloval čarodějnice, keltská část národa slavila Beltine. Já seděl v klubu U šneka na Karlínském náměstí v Praze, a při světle zapálených svíček (neboť myšlenka plápolající vatry v interiéru Domu dětí a mládeže není příliš podporována ze strany provozovatele) jsem naslouchal recitálu mladého pražského písničkáře Martina Hejného.

V době oficiálního začátku koncertu bylo v sále tak málo diváků, že by je spočítal na prstech svých rukou i kdejaký méně šikovný dlouholetý zaměstnanec pily. Hejnovým hostem byla písničkářka Martina Trchová, toho dne vystupující pod pseudonymem Tachlová. Asi proto, aby ji případní inkvizitoři nerozpoznali. Martina postupně věnovala své písně jednotlivým divákům, a přes počáteční rozpačité reakce publika, které se v tak malém počtu ostýchalo tleskat, se jí podařilo navodit příjemnou atmosféru věrnou svým písním. Zvlášť mně zaujal procítěný přednes písně Příteli. Na závěr poděkovala Martina Martinovi za pozvání písní Čas.

Po krátké přestávce nastoupil před publikum Martin Hejnák. Jeho hlasový projev v mnohém připomíná Pepu Nose. Také svérázná hráčská technika Martinovy pravé ruky (využívající pouze palec a ukazováček) dává jeho projevu příchuť čehosi originálního. Jenže hovořit o originalitě lze u Martina spíše jen v negativním slova smyslu. Absentující cit pro rytmus společně s formou interpretace a se špatným umístěním přízvuku v textech zanechává v posluchači pocit stejný, jako jízda dlážděnou ulicí v pasažérech autobusu. Celková kostrbatost byla navíc v případě úterního koncertu umocněna ne příliš hlasitým zpěvem, takže v kytarovém doprovodu zanikla spousta (možná skvělých) textů. To vše však není vůbec na škodu, uvědomíme-li si, že Martin Hejnák je písničkářem začínajícím, tápajícím, a hlavně mladým. Rozhodne bude zajímavé v budoucnu sledovat, kam se jeho tvorba ubírá. Nejvíce přesvědčivá byla asi píseň Když jsi mladý, u níž se dá předpokládat Martinův hluboký osobní prožitek, nebo ze starších kousků poetičtější píseň Na obloze. Zajímavou perličkou na závěr se Martin rozloučil. Zazpíval dvě punkové balady o Bedřichovi, které byly opravdu rapidně odlišné od jeho předchozí folkové produkce. Možná, že tudy vede i zajímavější cesta, a já jsem opravdu zvědav, zda za pět let uslyším Martina Hejného v klubu folkovém, nebo třeba právě punkovém.